

noget Nyt, hvad han idag fortalte mig. Der var imidlertid noget Nyt i hans Bemærkninger, og da jeg lagde Mærke til, at det ærede Ministeriums Medlemmer ikke hørte, hvad den ærede Rigsdagsmand sagde, saa vil jeg gjen tage det, forat den høie Regjering kan høre det, stadfæste eller benægte det, og man har jo et Løfte om, at det vil besvare Spørgsmaal og give Oplysninger. Den ærede Rigsdagsmand sagde nemlig, at hvad der ikke staaer i Føllesforsatnings-Udkastet som forbudt, det er tilladt, og denne Sætning anvendte han paa Interpellationsretten. Jeg havde sagt, at der efter Udkastet ikke gaves Repræsentationen Ret til at stille Interpellationer til Geheimsratsraadet, og saa sagde den ærede Rigsdagsmand: da Udkastet ikke forbyder det, saa er det en Selvsølge, at det er tilladt, og han bad, ligesom jeg nu beder, det høie Ministerium at yttre sig om, hvorvidt han har Ret i dette Punkt. Har han Ret deri, saa skal jeg ikke nægte, at min Dom over Udkastet bliver noget forandret, fordi der er mange Ting, som deri slet ikke ere omtalte, og som jeg i saa Fald veed ere fuldkommen berettigede. Den samme ærede Rigsdagsmand anførte — og det skal være den eneste Ytring, jeg endnu skal berøre af ham — som Grund til at stemme for Udkastet, at vi maatte have „No i Landet;“ men troer da virkelig den ærede Rigsdagsmand, at dette Udkast vil bringe No i Landet? Kan han blot overbevise mig derom, saa vil jeg staae ham langt nærmere, end jeg nu gjør. Men det vil, efter min Formening, ikke bringe No i Landet; det er ganske vist, hvad jeg troer, at den næste Taler efter ham, der nu sætter sig ned (Aagaard), sagde, at man overalt vil sige, det er de „Fornemme“, som nu komme til Magten; men de $\frac{99}{100}$, som Nogle paaftaae, eller de $\frac{19}{20}$, som Andre paaftaae, eller de $\frac{15}{16}$, som igjen Andre mene — og det er det Samme, hvilket af disse Tal man vælger, — som blive udelukkede, troer virkelig den ærede Rigsdagsmand, at denne større Deel vil staae sig til No ved den Tanke, at det er de Fornemme, som komme til Roret (Aagaard: Maa jeg bede om Ordet for en personlig Bemærkning). Jeg skal tillade mig at besvare en eneste Ytring af den Rigsdagsmand, der nu bad om Ordet.

Han sagde nemlig, at han ikke kunde forstaae, hvorledes Noen vilde tage Frd. af 26de Juli, som havde været med at sætte det Ørstedste Ministerium under Tiltale for at have udstedt den. Jeg skal nu forpære mig imod, at jeg vil tage Frd. af 26de Juli, men jeg skal kun svare, at selv om jeg vilde det, saa er der derimellem og at sætte det afgaaede Ministerium under Anklage, fordi det udstedte den, ikke nogen Modsigelse; thi det er ingenlunde for Forordningens Indhold, at man vilde sætte Ministeriet under Tiltale, men paa Grund af dens grundlovsstridige Udstedelse, fordi Ministeriet uden Rigsdagens Samtykke har udstedt den som Noget, der skulde have Gyldighed. Jeg idetmindste har ikke været med at ville sætte det afgaaede Ministerium under Tiltale for Indholdets Skyld.

Jeg kommer nu til den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 6te Kreds (Steen). Da den ærede Rigsdagsmand fik Ordet, tog han et saadant Tilløb, som om han var istand til aldeles at knuse mig med eet Slag; jeg begyndte allerede at føle mig ganske uhyggelig tilmode, da han yttrede, at han saaledes med eet Slag vilde gjøre Ende paa mig. Han begyndte med at sige til de Mænd, der sætte nogen Tillid til mig, at de skulde se paa, hvorledes han nu kunde knuse mig; men da han skulde til at staae til, blev Waabenet, han havde i Haanden, til lutter Bind, og jeg følte mig slet ikke rammet. Jeg skal nu lidt nærmere betragte, hvad det behagede den ærede Rigsdagsmand at fremsætte som Noget, der aldeles skulde tilintetgjøre mig. For det Første skal jeg gjøre opmærksom paa, at han begyndte med at gjøre adskillige Smaa-bemærkninger, men de skulde, formoder jeg, ikke knuse mig. Han yttrede saaledes, at jeg havde henført § 53 til Røsteparagrapherne, jeg seer ogsaa, at der i mit trykte Foredrag virkelig staaer § 53, og jeg maa altsaa indrømme, at jeg maa have sagt det, men jeg skal anføre, at hvad jeg meente var § 55, det stod ogsaa i mine Notater, og jeg vil henstille til enhver Rigsdagsmand, om en saadan Feiltagelse er Noget, som kan berøve en Mand deres Tillid, som iforveien nærede Tillid til